

Med hensyn til Fremskridtspartiets ændringsforslag er fru Pia Gjellerup mere end velkommen til at citere fra de ændringsforslag, som vi har stillet lige siden 1974. Vi står ved hvert og ét af dem, vi har stillet igennem alle årene, og vi står også ved dem, vi har stillet i år. Selvfølgelig gør vi det.

Thor Pedersen (V):

Ved førstebehandlingen af finansloven sagde jeg på Venstres vegne, at Venstre ville møde op med en ærlig indstilling til forhandling, og vi gav tilsagn om at gennemgå samtlige områder for at se, om vi kunne finde en forståelse for ændringer.

De partier, der har deltaget i forhandlingerne, ved, at vi har gjort som lovet, og det er også årsagen til, at vi i dag kan stemme for en række ændringsforslag sammen med regeringspartierne.

Det betyder ikke, at det nu er Venstres finanslov. Der skal ikke herske tvivl om, at hvis Venstre havde haft regeringsmagt som en del af et flertal, ville finansloven have set ganske anderledes ud end den foreliggende. Vores opgave har derfor været at forsøge at dreje finansloven i den rigtige retning, og jeg kan også konstatere, at på de områder, hvor vi har fået indflydelse, og hvor vi har indgået en aftale, har vi begrænset skadevirkningerne af regeringens oprindelige finanslovsforslag.

Problemet med finansloven er, at den ikke i tilstrækkelig grad sikrer, at vi på sigt udnytter det internationale opsving til at få bugt med det største problem i Danmark, nemlig den alt for høje ledighed, og at alt for mange lever af passiv overførselsindkomst.

Udgiftsniveauet er fortsat for højt, og penge-
ne fosser fortsat ud af statskassen, men færre penge end i regeringens oprindelige forslag.

Vi tillægger aftalen om et loft over driftsudgifterne i 1995 stor betydning. Vi har hermed sikret et udgiftsloft, som vi kendte det som princip igennem 10 års liberalt borgerligt finanslov-arbejde. Der er nu et loft på 307 mia. kr. i 1995, og det er 5 mia. kr. under niveauet i 1994.

Det er endvidere aftalt, at såfremt driftsudgifterne i 1995 overskrider denne fastlagte driftsramme, skal aftalepartierne forhandle om kompenserende besparelser. Hertil kommer, at en konjunkturbestemt udgiftsændring i nedadgående retning fuldt ud skal bruges til at nedbringe statsunderskuddet, og skulle – hvad ingen må håbe – de konjunkturbetingede udgifter stige, skal det forhandles med aftaleparterne.

Et stort problem er strukturproblemet på arbejdsmarkedet. Det er derfor tilfredsstillende, at vi i aftalen har kunnet enes om at ændre indsatsen over for de langvarigt ledige. Der bliver nu ret og pligt til aktivering på op mod 37 timer i delperiode 2, og et afslag på tilbud om individuel jobtræning medfører tab af retten til dagpenge.

Der er på samme måde en forbedring med en klar opstramning på rådighedsområdet. Der bliver nu et intensiveret tilsyn med a-kasserne, en administrativ opstramning og en øget opfølgning på arbejdsformidlingen. Den faglige rådighedsforpligtelse udvides, og sanktionerne strammes op.

Også bistandsloven strammes op, som Venstre længe har ønsket det. For det første lægges der nu loft over bistandshjælpen, så der sættes en stopper for, at der i en ubegrænset periode udbetales meget store beløb i bistand. For det andet sker der en opstramning af enkelte ydelser i bistandsloven, og for det tredje udvides aktiveringstilbudene til kontanthjælpsmodtagere fra 20 timer til mindst 30 timer ugentlig.

Modtagere af kontanthjælp får altså et tilbud, der minder mere om et almindeligt arbejde, og det giver dem bedre mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet. Samtidig vil den særlige ungesats gælde for op til 25-årige.

Det bliver mere attraktivt for alle at være i aktivering frem for at få passiv hjælp, men der vil stadig være en stærk tilskyndelse til at søge et job på arbejdsmarkedet frem for at være i aktivering. Vi ønsker i Venstre, at det skal kunne betale sig at arbejde frem for at modtage passive ydelser.

Vilkårene for arbejdstagere med langt til arbejdet forbedres med fordoblet fradragsbeløb for afstande på i alt over 100 km, og det er en forbedring for et beløb på i alt mindst 215 mio. kr.

De økonomiske vismænd beskæftigede sig i deres junioplæg i år med orlovsordningerne, og de beregnede de samfundsøkonomiske omkostninger, herunder bl.a., at permanente orlovsordninger giver øget skattetryk og lavere beskæftigelse. Det forventede niveau i 1995 på mellem 65.000 og 70.000 helårspersoner på orlov vil på sigt belaste statens finanser med mere end 15 mia. kr., hvis man tager udgangspunkt i vismændenes beregning.

Men orlovsordningerne er ikke bare en økonomisk belastning, det er også et reelt problem i betjeningen af borgerne. F.eks. har sygehuse